

Kannaksen Mykrät

JÄSENLEHTI n:o 27 - 1/2016 - joulukuu

Amerikan serkun haastattelu | Sarka-museo
Joulutervehdys Etiopiasta | Jouluhartaus

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n jäsenlehti

info@mykrat.net ★ www.mykrat.net

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry

☞ Perustettu 28.11.1999, merkitty yhdistysrekisteriin 1.3.2001

☞ Varsinaisten jäsenten määrä n. 110

☞ Yhteystiedot:

- Sähköposti info@mykrat.net
- Kotisivu www.mykrat.net
- Postiosoite c/o hall. pj. Janne Mykrä, Piiankuja 4, 11710 RIIHIMÄKI

☞ Jäsenlehden toimitus:

- Juhana Mykrä • [juhana.mykra\(at\)gmail.com](mailto:juhana.mykra(at)gmail.com)
- Sukuseuran hallitus, jäsenet ja muut sukulaiset

☞ Jäsenlehden painatus: Copy-Set Oy, Helsinki

Jäsenlehden kansikuva:

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous 11.6.2016 Loimaalla. Suomen maatalousmuseo Sarka 3-vuotiaan lapsen näkökulmasta. Kuvissa Sarka-museon näyttelyä kokemassa Nelson Mykrä (s. 2013). Alhaalla vasemmalla Nelsonin isä Juhana (s. 1972) ja isänäiti Marja-Liisa (s. 1945).

SISÄLLYS

n:o 27 - 1/2016 - JOULUKUU

PUHEENJOHTAJAN PALSTA.....	3
UUTISIA	4
Karjalaiset kesäjuhlat Jyväskylässä.....	4
Karjalasta kajahtaa – moottorien pauhu palasi Vuoksen rannoille	4
LAUANTAIN TUNNELMIA KARJALAISILTA KESÄJUHLILTA 2016	5
EVAKKOTYTÖN TARINA LAHDEN KAUPUNGINTEATTERISSA	6
EVAKKOTYTÖN TARINA – PUVUSTON NÄKÖKULMA	6
SUKUSEURAN VUOSIKOKOUS 2016 LAPSUUDEN MAISEMISSA.....	7
KARJALAN MURRE ON KESTÄNYT KYDDISSÄ.....	9
Juuret Jääskessä ja Kirvussa	9
Määränpää oli Prince George	10
Puolisolla on linkkejä Italiaan	10
Karjalanpiirakoita jouluksi	11
Toistakymmentä kertaa Suomessa.....	11
JOULUINEN TERVEHDYS ETIOPIASTA	12
AJATUKSENI JOULUYÖSSÄ.....	13
MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU	14
Yrjö Mykrä 70 vuotta	14
Jäsenten merkkipäivät 2017	14
Kuolleita	15
Syntyneitä	15
ILMOITUKSIA	16
Vuoden 2017 jäsenmaksusuoritukset	16
Tietoiskut sukututkijoille	16

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Taas on tullut se aika vuodesta, jolloin ikään kuin automaattisesti hetkeksi hiljentyä pohtimaan kulunutta vuotta ja ehkä hieman myös arvailemaan, mitä ihmettä tuleva vuosi tuokaan tullessaan.

Epäilemättä tässä iässä alkaa jo ”huolestuttavalla tavalla” toistamaan itseään toteamalla, että taas on takana kiireinen syksy. Onkohan tämä kiireinen syksy, jonkinlainen ”klisee”? Miten ihmeessä kiireinen syksy eroaa kiireisestä keväästä tai kiireisestä kesästä, kiireisestä talvesta nyt puhumattakaan!

Niin sanottuja ”ruuhkavuosia” elävänä sitä välillä mieltii, teemmekö tämän kiireen ihan itse itsellemme? Niin ja milloin nämä ruuhkavuodet nyt sitten loppuvat vai loppuvatko ollenkaan? Taitaapa kiire vain muuttaa muotoaan ajan myötä... Voisikohan sitä elämänsä rakentaa siten, ettei ylimääräistä kiirettä edes juuri huomaisi tai kiireelle voisi antaa jonkin toisen vähemmän ”stressaavan” nimen. Tiedä häntä.

Ehkäpä kiire saa meidät tuntemaan itsemme jollain tavalla tärkeiksi ja siksi emme siitä tahdo luopua millään ilveellä, vaikka mahdollisuuksia olisi monia. Kiire myös pistää ihmisen tekemään sovitut asiat kuten tämäkin artikkelin (joka tuskin vielä valmistuisi ilman etukäteen sovittua aikataulua ja ”pienen pientä” kiireen tuntua). Ehkäpä kiire toisinaan onkin ihan positiivinen asia, kunhan siihen vaan osaa suhtautua oikein.

Yksi positiivisen kiireen kohde on itselläni jo vuosia ollut tämä sukuseuratoiminta. Ainahan näissä hommissa tuppaa vähän kiire tulemaan, mutta toisaalta sukuseura-asiat ovat toteutuessaan poikkeuksetta olleet hyvinkin paljon iloa ja riemua tuottavia. Lisäksi ajatus siitä, että myös jotkin muut suvun jäsenet viihtyvät yhteisissä tilaisuuksissamme, lämmittää kovasti mieltä ja auttaa jaksamaan eteenpäin, kaiken kiireen keskelläkin.

Tämän vuoden aikana olemme sukuseurassa viettäneet toisaalta välivuotta toisaalta taas uusien tapaamismuotojen aikaa. Vuonna 2016 ei vietetty perinteisiä sukujuhlia, koska edelliset kaksi sukujuhlaa pidettiin kahden vuoden välein. Pienellä valmistelijajoukolla todettiin parhaaksi pitää tänä vuonna välivuosi. Muuten olisi tullut vähän liikaa kiirettä tälle vuodelle.

Sukujuhlien sijaan järjestettiin huhtikuussa Lahdessa, hallituksen kokouksen yhteydessä, teatteri-ilta **Eeva Kilven** Evakkotyön tarina -romaanin perustuvan näytelmän parissa. Evakkotyön koskettavasta tarinasta lisää myöhemmin tässä lehdessä olevassa artikkelissa. Kesäkuussa järjestettiin puolestaan sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous Loimaalla. Kokouksen yhteydessä oli mahdollisuus tutustua Suomen maatalousmuseo Sarkaan. Lokakuun lopussa hallituksen kokouksen yhteydessä Riihimäellä järjestettiin hallituksen jäsenille mahdollisuus lyhyelle kävelyretkelle Hatlamminsuon maisemiin.

Perinteiset sukujuhlat ovat jatkossakin tärkeimpiä ja suurimpia sukuseuran järjestämiä tapahtumia. Vuonna 2018 ja erityisesti vuonna 2020 (sukuseuran 20-vuotisjuhlat) on sukujuhlat jälleen suunniteltu pidettävän. Sukujuhlien ja sukuretken (Karjalan matkat) rinnalle voisimme kuitenkin ihan hyvin kehittää hieman pienemmällä järjestelyillä toteutettuja teatterimatkoja, museoihin tutustumisia tai luontoretkeä. Kesäkuussa 2017 Jyväskylässä pidettävien Karjalaisen kesäjuhlien yhteyteen on suunniteltu suvun yhteistä illanviettoa. Ennakkokutsu tilaisuuteen löytyy tästä lehdestä.

Tämän vuoden kokemusten ja palautteen pohjalta tämän tyyppisiä suvun tapaamisia kannattaa järjestää tulevana vuotena enemmänkin. Pyydänkin sukuseuran jäseniä tekemään hallituksen jäsenille tai seuran kotisivujen kautta ehdotuksia erilaisista pienimuotoisista tapaamisista, joita voitaisiin 1-2 järjestää vuosittain. Enpä usko, että hyvät ehdotukset jäisivät kiireen takia toteuttamatta. Sen verran mukavia ja leppoisia nämä yhteiset tapaamiset ovat aina olleet.

Lopuksi vielä lämmin kiitos Pasasen Raijalle, syksyllä tuomistasi ”itsenäisyyspäivän kynttilöistä”; nuo sininen ja valkoinen kynttiläkukkanen olivat tänään (6.12.2016) sytytettynä 99 vuotta täyttäneen Suomen kunniaksi.

Hyvää Joulua ja Rauhallista Uutta Vuotta toivottaen, **Janne Mykrä**, hallituksen pj., perhe 569 sukukirjassa

UUTISIA

Koonnut: **Timo Mykrä**, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa

Karjalaiset kesäjuhlat Jyväskylässä

Karjalan liiton kesäjuhlat pidetään Jyväskylässä 16. – 18.6.2017. Se on osa *Suomi 100 vuotta* -tapahtumaketjua. Siksi näyttelyt tulevat olemaan laajemmat kuin koskaan kattaen mm. rakennus- ja sotahistorian, kansan- ja kansallispuvut sekä ortodoksien että taiteen aarteita. Juhlavuoden tapahtuma pidetään kauttaaltaan Jyväskylän Paviljongissa lukuun ottamatta urheilua ja kirkollisia tilaisuuksia.

Kannaksen Mykrät järjestää sukutapaamisen juhlien yhteydessä. Sukuseuran varapuheenjohtaja **Raija Pasanen** ja puolisonsa **Antero** ovat lupautuneet järjestämään illanistujaiset. Pasaset asuvat luonnonkauniissa ympäristössä Kuohulla, josta on n. 20 kilometriä Jyväskylän keskustaan. Pihalla on tilaa asuntovaunuille/-autoille, mikäli haluaa jäädä yöksi. Lähistöllä on myös Metsärannan leirintäalue, josta voi vuokrata mökkejä, parkkeerata asuintoivunsa tai ihan vain teltailla.

Liiton juhlat ovat täynnä ohjelmaa josta jokainen löytää jotakin. Lauantai-aamuna 17.6. juostaan perinteinen Karjalan maraton, jonka jälkeen on aikaa tutustua karjalaiseen toriin, pitäjäsittelyihin, näyttelyihin ja kulttuuriohjelmiin. Sen jälkeen vietetään leppoisaa kesäiltaa Kuohulla saunoen, virvokkeita nauttien ja tietenkin haastaen. Sunnuntai-aamuna lähdemme joukolla juhlakulkueeseen ja pääjuhlaan. Mikäli sukuseuran jäseniä ja ystäviä osallistuu vielä sunnuntain tapahtumiin, tavataan kulkueessa.

Kevään 2017 infokirjeessä kerrotaan järjestelyistä ja ilmoittautumisesta tarkemmin. Lisätietoja Karjalan Liiton sivuilla www.karjalanliitto.fi ja Facebookissa www.facebook.com/karjalaisetkesajuhlat

Karjalasta kajahtaa – moottorien pauhu palasi Vuoksen rannoille

Yli 30 vuoden odotus päättyi viimeinen. Imatran legendaarisella katuradalla ajettiin elokuussa kansainvälisen IRRC (*International Road Racing Championship*) sarjan osakilpailu. Vanha taika oli tallella ja Imatran henki heräsi uudelleen.

Ajojen paluu oli piristysruiske koko Etelä-Karjalalle. Talkoohengellä luotiin hyvät puitteet. Imatralla on tapana, että urheiluseurat ja yhdistykset ovat auttamassa vastavuoroisesti toistensa tapahtumissa. Ajoista kehkeytyi yksi suurimmista urheilutapahtumista maassamme. Odotukset ylittyivät ja viikonlopun aikana katsojia oli noin 40.000. Rahaa vieraat jättivät seudulle noin 3,5 miljoonaa euroa.

Tapahtuma onnistui yli odotusten. Imatran kaupunki, järjestämistä vastuun kantanut Imatran moottorikerho, kilpailijat ja yleisö olivat tyytyväisiä. Ensi vuonna ajetaan 7. – 9. heinäkuuta.

Kuva: Taiteilua pistetalojen kurvissa (Timo Mykrä)

LAUANTAIN TUNNELMIA KARJALAISILTA KESÄJUHLILTA 2016

Karjalan liiton kesäjuhlat vietettiin tänä vuonna Seinäjoella 17. – 19.6.2016. Juhlat olivat tärkeät Pohjanmaalle ja karjalaisille, sillä edellisen kerran lakeus kutsui juhlimaan vuonna 1955.

Jostain syystä pohjalaisia ja karjalaisia on pidetty toistensa vastakohtina. Suomen heimoista juuri pohjalaiset ja karjalaiset ovat piirteineen erottuneet selkeästi muista. Pohjalaisissa on tervettä ylpeyttä ja uhoa, vahvaa yhteenkuuluvuuden tunnetta, jota on vahvistettu jopa äärimmäisin keinoin, kylätappeluin. *Kurja Karjalamme* on soitellut ilot ja surut, sopeutunut muuttuviin oloihin itsensä sekä kulttuurinsa säilyttäen ja sitä vahvistaen. Vahva identiteetti onkin yhteistä pohjalaisille ja karjalaisille. Sellaisilla ominaisuuksilla oppii kunnioittamaan ja arvostamaan toista.

Karjalan maraton juostiin kosteissa olosuhteissa. Onneksi sade taukosi juoksun aikana. Kilpaillun johtajaksi oli saatu vaikuttaja korkealta tasolta. **Jorma Hyytiä** on toiminut pitkään järjestötehtävissä suomalaisen urheilun huipulla mm. hiihtomaajoukkueen johtajana ja Kuortaneen urheiluopiston rehtorina. Jorman juuret vievät Metsäpirttiin.

Kuusikymppisten sarja oli jälleen kovatasoinen. Ajallani 1.16,55 heltisi pronssimitali. Voiton vei Hiitolan **Raimo Hannukainen** ja hopeaa Antrean **Timo Pullinen**. Sukumme kannalta voidaan todeta, että mitalit menivät kotikulmille.

Kilpailun jälkeen tein palauttavan kävelyn upeaan Aalto-keskukseen. Samaan kompleksiin on sijoitettu mm. kirkko, teatteri, kirjasto sekä kaupungin ja valtion virastoja. Lakeuden tuntua tuo keskelle sijoitettu kansalaistori. Jos matka käy Seinäjoelle, kannattaa tutustua tähän ainutlaatuiseseen koko-naisuuteen.

Suomen kesä on lyhyt ja vähäluminen ja tulevaisuuden, varsinkin sään ennustaminen on vaikeaa. Siksi juhlien pitopaikaksi kannattaa varata paikkakunnan suurin sisähalli. Seinäjoki Areena täytti hyvin tehtävänsä, sillä vettä tuli lähes taukoamatta ja välillä jopa juhlien tunnuksen mukaan komiasti kaatamalla. Areenaan oli järjestetty ruokailu ja karjalainen tori. Pakollinen Viipurin rinkeli sujahti kassiin kotiin tuomisiksi.

Yksi juhlien kohokohta ovat aina sukujen ja pitäjien esittelyt. Kiinnostus juurin näkyi ruuhkina suku-tutkijoiden pöydillä, mikä tietää hyvää tulevaisuutta ajatellen. Ehkä sieltä versoo uutta voimaa myös järjestötehtäviin, johon kaivataan uutta verta kaikilla rintamilla.

Hiitolan pöydällä hääri tuttuun tapaan **Raija Laaksonen**, joka usutti mukaan pitäjäseuran matkoille. Ehkäpä vuoden 2017 retkille riittää meidänkin seurasta lähtijöitä. Antrea-Seuran **Pirjo Tiippanan** kanssa vietettiin mukava juttutuokio. Hän kehui kovasti **Juhana Mykrän** vetämää digitaalisen sukututkimuksen kurssia kiittäen sisällöstä ja asiantuntevasta esityksestä. Pöydältä ostin perinteikkään urheiluseuran Antrean Esan paidan ja Antrea pinssin. Seuraavassa juoksussani, **Paavo Nurmi** maratonissa, voin edustaa sukuni seura.

Avajaiset vietin läpi perinteisesti. Juontajana oli komeaääninen tangokuningas vuodelta 1989 **Risto Nevala** aidossa pohjalaispuvussa. Omat tervehdyksensä toivat Pohjanmaan piiri, Karjalan Liitto ja Seinäjoen kaupunki.

Kulttuurien kohtaaminen oli puheiden teemana. Aina se ei ole mennyt kivuttomasti, mutta kokemuksesta oppineena meidän tulee suhtautua kunnioituksella ja ymmärryksellä, sivistyneesti ihmisyyden muistaen, sotaa pakeneviin ja kotiseutunsa jättäneisiin muuttajiin. Seinäjoen kaupungin puheenvuorossa, kuinkas muuten, oli mukana aitoa omakehua Etelä-Pohjanmaalla kun ollaan. Onhan Seinäjoen seutu vireimmin kasvavia keskuksiamme, ja tänä vuonna on kaupungissa tavallista vilkkaampaa. Perinteisten tangon ja rockin lisänä ovat karjalaiset, asuntomessut ja upouusi jalkapallopöytä oman kaupungin ylpeydelle SJK:lle.

Avajaisten kulttuuriannista vastasivat paikalliset esiintyjät. Lukiolaisista pojista koottu Rysköremmi esitti runonlausuntaa pohjalaisittain ja tyttöjen Hippulat tanhuilivat keveästi. Mieskuoro Ilkanmiehet kannatti hienosti suomalaista kuoroperinnettä. Yhteislauluina vedettiin sekä pohjalaisia että karjalaisia säveliä. Säestyksestä huolehti Nurmon soittokunta. Lopuksi vihittiin juhallisesti Paganuksen sukuseuran lippu.

Päivä alkoi olla pulkassa. Paljon mielenkiintoista ohjelmaa jäi kokematta. Aika vaan ei tahtonut riittää, sillä maraton valmisteluineen ja jälkilöylyineen ottaa omansa. Tänne olisi kannattanut jäädä yöksi. Siihen en ollut varautunut joten ajoin takaisin Turkuun, sateessa kuten tullessakin.

Lisää tunnelmia ja kuviakin löytyy Karjalan Liiton Facebookista ja www-sivuilta <http://www.karjalanliitto.fi>

Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa

EVAKKOTYTÖN TARINA LAHDEN KAUPUNGINTEATTERISSA

Sukuseuramme teki 9.4.2016 teatterimatkan Lahteen, jossa koimme sykähdyttäviä hetkiä Lahden kaupunginteatterin esittämän näytöksen myötä. *Evakkotytön tarina* pohjautuu **Eeva Kilven** kirjoihin, joissa Hiitolassa 1928 syntyneen tytön lapsuuden kokemukset ovat ytimenä koskettavana muistelmama ajoittuen vuosille 1939 – 1945.

Tämä on yksi näkökulma historiaan pienen Eeva-tytön silmin. Se on läpileikkaus talvi- ja jatkosodan koettelemuksista, pelosta ja huolesta, kun perheen isä lähtee rintamalle ja äiti ja lapset pakoon pommituksia.

Näytelmä kosketti syvälle sisimpään. Tunteet olivat pinnassa näytelmän ajan ehkä siksikin, että mielessä olivat rakkaat läheiset, jotka saattoi samaistaa tarinan näyttelijöihin sekä sotatantereella että evakkojunassa kohti tuntematonta. Vaikka näytelmässä ei ollut turhaa dramatisointia tai sodalla lietsomista, se vetosi tunteisiin voimakkaasti – tippa silmäkulmassa ja ahdistus sydämessä moneen otteeseen. Lapsen mieli, jossa kaiken kauheuden keskellä pystyi vielä leikkimään ja iloitsemaan monistakin asioista, kevensi välillä raskasta tunnetilaa. Nuorten parien rakastumiset loivat uskoa tulevaisuuteen ja siihen, että tästä vielä selvitään ja elämä voittaa. Lähes kolme tuntia kestänyt näytelmä tempaisi katsojan mukaansa niin, että ajantaju hävisi.

Näyttelijät, varsinkin lapset, hoitivat roolinsa erinomaisesti. Puvustus oli onnistunut täydellisesti ja karjalan murrekin sujui niin upeasti, että tuntui kuin he olisivat sitä aina puhuneet. Lopussa pikkutytön esittämä laulu *Jo Karjalan kunnalla lehtii puu* jäi kauaksi aikaa soimaan korviin, niin kaunista kuultavaa se oli.

Evakkotytön tarina jätti mielen hiljaiseksi ja lähes sanattomaksi, se oli esitys menetyksistä, niistä selviämisestä ja uskosta tulevaisuuteen.

Pirkko Eriksson ja Marja Tanninen, perheet 580 ja 426 sukukirjassa

EVAKKOTYTÖN TARINA – PUVUSTON NÄKÖKULMA

Evakkotytön tarina -näytelmän pukusuunnittelijana toimi **Sari Salmela**. Hän on kokenut ja palkittu pukusuunnittelija joka oli talossamme vierailevana pukusuunnittelijana. Lähtökohtana hänen suunnittelussaan oli Karjalainen käsityöperinne. Teatterissa kuitenkin harvoin lähdetään toteuttamaan tarkkaa realismia, ei nytkään. Pukusuunnittelija, lavastaja, ohjaaja ja valosuunnittelija yhdessä luovat visuaaliset puitteet näytelmälle. Nyt käytimme paljon värejä, kirjoneuleita ja kirjailuja, mutta ei Karjalaisen perinteen muodossa, vaan puhtaasti suunnittelijan omaa visuaalista maailmaa noudattaen. Hän halusi mukaan paljon neuleita ja villaa. Monella hahmolla on useat lapaset, huiveja ja säärystimiä. Käytimme myös värikoodeja: tietty roolihahmo kulkee samoissa väreissä läpi koko näytelmän. Tämä on aika tyypillistä silloin kun rooleja on paljon ja sama näyttelijä esittää mahdollisesti useamman roolin – se helpottaa katsojaa tarinan seuraamisessa.

Niin suunnittelussa kuin valmistuksessakin on haastavaa jos näytelmä kulkee pitkän ajanjakson ja jos vuodenaikoja on useita. Vaikka esimerkiksi talvikohtaus on lyhyt, kaikilla on oltava takit, huivit ja lapaset, joten vaatetta on paljon. Lisäksi lapsi ei voi käyttää enää viiden vuoden päästä samaa takkia – tarinassahan hän kasvaa vaikka ei näyttämöllä kasvakaan. Emme tietenkään ehtineet neuloa useita kirjoneuleita jokaiselle näyttelijälle, joten oikaisimme ja muotoilimme uudelleen kirpputoreilta ja varastoista löytyneitä neuleita. Naisten ja lasten vaatteita ja mekkoja tehtiin useita, miesten vaatteet löytyivät pääosin varastosta. Koko miesporukalla on tässä näytelmässä myös sotilasvaatteet arvomerkkeineen. Armeijan vaatetukseen pitää aina perehtyä huolella, ettei tehdä asiavirheitä.

Omaa haastetta tuo jos näytelmässä on mukana lapsia. Evakkotytössä lapsia on kaksi ryhmää, jotka vuorottelevat. Saman roolin tekijä voi olla toisessa ryhmässä erikokoinen, joten omat vaatteet tarvitaan. Lapset ovat kasvavassa iässä, joten kesätauon jälkeen taas sovitettiin, suurennettiin vaatteita ja hankittiin suurempia kenkiä.

Pukija on mukana kaikissa vaateharjoituksissa ja esityksissä. Hän kuljettaa esityksen aikana valtavan määrän vaatteita eri paikkoihin ja sieltä pois ja auttaa näyttelijöitä pikavaihoissa. Hänen työhönsä kuuluu myös pukuhuoltojen tekeminen.

Evakkotytön tarina oli kokoluokaltaan keskikokoinen, sitä valmistettiin noin kolme kuukautta. Aloittaessamme on jo materiaaleja keräilty ja kaavoitukseen perehdytty, jotta työ pääsee sujuvasti käyntiin. Evakkotyttö vei meidät hetkeksi omaan historiaani. Työ oli tietenkin mielenkiintoinen ja sai minut pohtimaan, mihin asioihin työni kautta vielä tulenkaan törmäämään!

Laura Mykrä, puvustonhoitaja, Lahden kaupunginteatteri, perhe 270 sukukirjassa

SUKUSEURAN VUOSIKOKOUS 2016 LAPSUUDEN MAISEMISSA

Kiinnostus maatalousmuseo SARKAAN syntyi noin vuosi sitten, kun siskoni kanssa lomamatkalla pääsimme käymään museossa. Silloin ei ollut mahdollisuutta tutustua tarkemmin museon näyttelyihin. Kun Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n jäsenet oli kutsuttu sääntömääräiseen vuosikokoukseen Loimaan Maatalousmuseo Sarkaan, odotin käyntiä mielenkiinnolla. Niinpä lauantaina 11.6.2016 matkasimme Keski-Suomen kumpuilevista pelto-, metsä- sekä monien järvien maisemista kohti Varsinais-Suomen Saviseutuja. Tampereelta Turun suuntaan ajettaessa maisemat vähitellen muuttuivat tasaisiksi peltoaukeiksi. Loimaan kaupungin ohitettuamme viiden kilometrin päässä oli näkyvästi kyltti ja opasteet *Suomen maatalousmuseo SARKA*. Sinne keskelle peltoaukeata oli rakennettu maatalousrakennusten tyyliin suuret hallit, missä museo toimii. Museon pihalle tultaessa, välittömästi tuli mieleen 1950-luvun lapsuuden ajan muistot ja mielikuvat näiltä peltoaukeilta. Johannes ja **Kerttu Ryösän** (o.s. Mykrä) kuusilapsinen perhe asui 1950–1962 Mellilän Vähäperän kylässä, Isoaukea-nimisellä tilalla. Silloin Mellillä oli oma kunta. Nykyisin se kuuluu Loimaan kaupunkiin.

Tietoja museon perustamisesta ja toiminnasta sain *Kurkijokelainen*-lehden 13.5.2016 julkaisemista artikkeleista. Suomen maatalousmuseo SARKA on Loimaalla Varsinais-Suomessa toimiva valtakunnallinen maatalouden erikoismuseo. Yleisölle museo avattiin 1.6.2005. Museon hallinto on toteutettu säätiöpohjaisena. Museon johtajana on toiminut vuodesta 2009 lähtien filosofian tohtori **Teppo Vihola**.

Uusi perusnäyttely *Maatalouden aika* avattiin 29.4.2016. *Maatalouden aika* -näyttely vie kävijän 3000 vuoden aikamatkalle suomalaisen maatalouden historiaan ja nykypäivään. Uudella perusnäyttelyllä on haluttu juhlistaa sekä museon 10-vuotista taivalta että maamme 100-vuotista itsenäisyyttä. Perusnäyttelyä täydentävät vaihtuvat näyttelyt eri teemoista sekä taide- ja valokuvanäyttely. Ulkoalueella sijaitsevat konehalli ja hirsilatojen rivistö. Kesäisin ulkoalueella on lasten polkutraktori- ja keppihevosturvat sekä mahdollisuus tutustua eläviin eläimiin.

Näyttelyssä ei myöskään ole unohdettu Suomen maatalouteen merkittävästi vaikuttanutta sodan jälkeistä maanhankintalakia ja karjalaisten evakoiden vaikutusta pientilojen syntyyn.

Näyttelyssä kävijä tapaa niin myllärin kuin EU-tarkastajan. Hän voi vieraila riihessä, 1950-luvun tupakeittiössä tai istahtaa nykyaikaisen leikkuupuimurin hyttiin. Näyttelyssä on esineitä tuhansia vuosia vanhasta sirpin terästä suorakylvökoneen poikkileikkaukseen asti.

Vuosikokoukseen saapuvilla sukuseuran jäsenillä oli mahdollisuus ruokailla ennen kokousta. Ruokailun aikana saattoi katsella suurista ikkunoista ympäristöön, peltoaukealle ja läheisyyteen pystytettyihin hirsilatoihin. Asianmukaisesti varustettu kokouspaikka oli hieman yllättävä. Suuri, viljasilon oloinen, korkea, ikkunaton huone ja sen tummat seinät tekivät savupirttimäisen vaikutelman. Tällä kertaa kokoukseen saapui 12 jäsentä. Olisi mahtunut enemmänkin. Hyvän kahvitarjoilun saattamana sääntömääräiset asiat tuli kokouksen puheenjohtaja **Tapio Mykrän** johdolla jämakästi pidettyä. Hallituksen jäsenten valinnassa ei tullut muutoksia. Hallituksen puheenjohtajana jatkaa **Janne Mykrä**, jäseninä **Pirkko Eriksson**, **Sari Kangasniemi**, **Timo Mykrä**, **Raija Pasanen** ja **Marja Tanninen** sekä varajäseninä **Jorma Mykrä** ja **Teuvo Mykrä**. Kokouksen jälkeen pääsimmekin sitten tutustumaan tarkemmin museoon.

Heti eteishallissa oli pienoismalli Loimaan kaupungin kehityksestä ja kasvusta vuosisatojen ajalta. Valonappuloiden avulla saattoi kulkea Loimijoen rantaa ja seurata asutuksen leviämistä. Sieltä löytyi joitakin tuttuja rakennuksia 1950-luvulta. Löytyi yhteiskoulu, jossa Leena sisko ehti käydä kaksi luokkaa, ennen kuin muutimme Tuusulaan.

Sisko asui mummon luona viikot ja loma-aikoina haettiin kotiin. Loimaalla oli myös sairaala, synnytysosastoineen. Sieltä äitikin kävi hakemassa kaksi pikkusiskoa. Sarkamuseon kohdalla Mellilään kääntyessä matkaa kertyi kotiin n. 15 km. Silloista hiekkasta kylätietä kuljettiin milloin polkupyörällä milloin hevosella. Muistan miten pienen Vähäperän supistetun kansakoulun oppilaat kuljetettiin, muutama kerrallaan, rekikydyssä tätä reittiä hammaslääkäriin Loimaalle.

Museokierrosta jatkettaessa tajusi voimakkaana vuosikymmenien kehityksen. Elävällä tavalla esitetyt kaskeamiset, sirpillä leikkuu, riihessä puinti ja monet muut maalaistalon työt, sen aikaisilla työvälineillä, oli mielenkiintoista katseltavaa. Tuulimylly oli tosi vaikuttava rakennelma keskellä museohallia. Sen jälkeen eteemme tulivat hevosilla ajettavat kärret, aurat, niittokoneet, haravat ja traktori. Muistissa ovat kyllä viljan leikkuu hevosen vetämällä niittokoneella. Niiton jälkeen heinät, ohrat, kaura ja vehnä nostettiin seipäille kuivumaan. Kuivunut vilja ajettiin hevoskärryillä puinti-paikalle ja syötettiin koneeseen. Jyvät tulivat säkkiin ja oljet jäivät eläinten kuivikkeiksi.

Elokuinen ruisleikkuupäivä vuonna 1956 on jäänyt erityisesti mieleen. Sidoimme ruislyhteitä kotipellolla ja nostimme ne kuhilaille kuivumaan. Isoisäni **Paavo Mykrä** Ulvilasta oli meidän kanssa pellolla. Sinne saimme myös tiedon, että viides tyttö on syntynyt perheeseen.

Sadonkorjuussa tehtiin yhteistyötä naapureiden kanssa. Pienestä pitäen lapset kulkivat aikuisten mukana työtehtävissä. Niinpä hevosella ajo ja myöhemmin traktorilla ajo sujui melko varhaisessa vaiheessa. Taloissa pidettiin erilaisia talkoita kuten heinäkorjuussa ja perunan nostossa. Voimien ja taitojen mukaan lapsetkin olivat niissä mukana. Yksiopettajainen, supistettu kansakoulu (1-7 lk) oli meidän naapurissa tavallisessa rintamamiestalossa. Kurkijoelta tulleet Lankiset luovuttivat sen koulun käyttöön. Lähellä olevalla koululla oli tärkeä merkitys kylän elämään. Vapaa-aikana lapset kokoontuivat talojen pihoille leikkimään ja urheilemaan. Kesällä pidettiin pyhäkoulua vuorotellen eri taloissa. Talvella peltoaukeiden lumituiskut tulivat tutuiksi. Monilla lapsilla oli isäni tekemät sukset. Sen verran lähialueelta löytyi mäkiä, että suksia meni poikki.

Sarkamuseo tuo voimakkaasti mieleen ne monet suuret, vanhat, maatilat Mellilän peltoaukeiden keskellä, varsinkin kirkonkylän ja aseman lähetyksillä. Tavallisesti meiltä kuljettiin kirkonkylään ja asemalle hoitamaan kauppa-, pankki-, lääkäri-, neuvola- ja muita asioita. Kirkolle oli 5 km ja asemalle 7 km. Pyörällä ja hevoskyydillä kuljettaessa ehti näkemään ja havainnoimaan ympäristöä. Talojen pihapiirissä oli runsaasti erilaisia rakennuksia, suuret asuinrakennukset, renkitupia, muonamiesten tupia, leivintupia ja suuria ulkorakennuksia. Monikymmenpäinen lypsykarja oli tavallinen näky lähes kaikissa taloissa. Oli jännittävää, kun pääsi joskus sisälle tällaiseen suureen taloon esim. kinkereillä.

Sodan jälkeen Kannakselta, Kurkijoen alueelta, maatalousväestöä sijoitettiin ensisijaisesti Loimaan ja lähikuntien alueille. Tilapäismajoitusta järjestyi monille evakoille näistä suurista taloista. Kyläteiden varsilla 1950-luvulla oli jo runsaasti tyyppiirustusten mukaan rakennettuja taloja. Tuo aika oli monella tapaa voimakkaan kehityksen aikaa. Muistan miten meidänkin kylällä isännät kokoontuivat jonkun kotiin päättämään tie- ja sähköverkoston rakentamisesta tai kouluasioista. Aina ei kaikki olleet tyytyväisiä suunnitelmiin tai päätöksiin. Asiat kuitenkin etenivät. Sähköt tulivat, tieolot paranivat, kauppa-auto kulki pari kertaa viikossa kylän läpi ja uusi koulu rakennettiin 1960-luvun alussa. Traktoreita alkoi ilmestyä pelloille. Isompiin navettoihin tulivat lypsykoneet. Karjanjalostus edistyi. Sokerijuurikasta ja muita uusia viljelylajeja kokeiltiin. Virkistystä ja tieto-taitoa aikuiset saivat erilaisista yhdistysten toiminnasta kuten Marttojen kokoontumisista. Lapsia innosti 4H-kerhon toiminta. Hyvin on säilynyt muistissa monet kuumat kesäkuun päivät, jolloin meidän ja monen muun perheen lapset ahersivat soke-rijuurikaspellolla.

Maatalouden aika -näyttely vei minut elävästi aikamatkalle lapsuuteni kasvumaisemiin.

Raija Pasanen, perhetaulu
407 sukukirjassa

Kanadaan 1968 asettunut Pia Carachelo (o.s. Mykrä), perhetaulu 643 sukukirjassa:

KARJALAN MURRE ON KESTÄNYT KYYDISSÄ

- Olin vajaa kymmenenvuotias, kun lähdin isän ja äidin kanssa siirtolaiseksi Kanadaan. Tänne oli jo aikaisemmin tullut isän kaksi veljeä.

Imatralla 1958 syntynyt **Pia Carachelo** (o.s. Mykrä), ei ole unohtanut suomen kieltä eikä karjalan murretta, joskin toisinaan sanat tuppaaavat menemään hieman sekaisin.

- Olen käynyt Suomessa useita kertoja ja pidän yhteyksiä sekä sukulaisiin että tuttaviiin. Sitä paitsi suomea voi kuulla puhuttavan, kun menee Ikean tavarataloon Vancouverissa, Edmontonissa tai Calgaryssä.

Etelä-Karjalan uutisia Pia seuraa YLEn ja Uutisvuoksen sivuilta, valtakunnan asioita Helsingin Sanomien sivuilta. Hänelle tuli usean vuoden ajan Kodin Kuvalehti.

- Vaikka Suomi onkin muuttunut jopa yllättävän paljon viidessäkymmenessä vuodessa, se on kuitenkin "miun maa", jonne kaipuu vuosien saatossa kasvaa kasvamistaan, Pia sanoo.

Juuret Jääskessä ja Kirvussa

Pian vanhemmat ovat **Raimo** ja **Hilkka Mykrä** (o.s. Pesonen), joilla kummallakin on karjalaiset sukujuuret.

- Äidinisä **Aarne Pesonen** oli syntynyt Enonkoskella. Hän ajoi Kirvussa tulevalle appiukolleen linja-autoa ja sodan jälkeen Imatralla näytti elokuvia perheen omistamassa elokuvateatteri Rajapirtissä.

Kuva: Karjalaistaustainen Pia Carachelo kannattaa karjalanpaistia Suomen kansallisruuaksi. "Pitsa on yksi kansanäänestykseen valituista finalisteista. Sitä voi nykyisin syödä kaikkialla Suomessa, mutta eihän se suomalainen perinneruoka ole", hän korostaa.

- Äidinäiti **Sirkka Pesonen** (o.s. Veijalainen) omisti elokuvateatterin. Hänen Eino-veljensä omisti elokuvateatteri Bio Vuoksen Vuoksenniskalla ja Olavi-veli Kinon Imatrankoskella.

Sirkka Pesosen vanhemmat ja vanhin veli olivat lähteneet 1911 Argentiinaan, koska isopappa ei halunnut mennä Venäjän armeijaan.

- Isänisiä **Matti Mykrä** oli syntynyt Jääskessä 1889. Hän oli ammatiltaan maanviljelijä, joka oli käynyt Amerikassa 1910. Hän matkasi Liverpoolista New Yorkiin Carmania-laivalla.

- Isänäiti **Lydia** (o.s. **Kukkurainen**) oli syntynyt Jääskessä 1898. Isän vanhemmat tekivät kaksi evakkomatkaa, viimeksi he asuivat omakotitalossaan Imatran Jakolassa.

Raimo Mykrä oli automekaanikko ja peltikorjaaja. Hilka Mykrä oli elokuvakoneenkäyttäjä, joka työskenteli myös enojensa huoltoasemilla.

Kuva: Cunard Line -yhtiön RMS Carmania, joka mm. kuljetti siirtolaisia Liverpool – New York -välillä vuosina 1905–1910. Lähde: Wikipedia.fi

Määränpää oli Prince George

Mykrät asuivat viimeksi Imatran Korvenkylässä. Suomesta he lähtivät 31.12.1967 määränpäänä Prince Georgen kaupunki, joka sijaitsee Brittiläisessä Kolumbiassa, Kanadan läntisimmässä provinssissa.

Vaikeinta Pialelle oli jättää mummo, pappa, mamma, isomamma, Lirppa-koira sekä kissat Tiku ja Taku.

- Matka alkoi Helsingistä Amsterdamiin, jossa oli koneenvaihto Vancouveriin ja sieltä edelleen Prince Georgeen. Isän veli Auvo oli lentokentällä vastassa ja vei meidät kotiinsa.

Auvo Mykrä samoin kuin Pian isän velipuoli **Ensio Mykrä** olivat tulleet Kanadan länsirannikolle jo aikaisemmin. He olivat kirvesmiehiä, jotka olivat työllistyneet sahateollisuuteen.

- Isäkin sai ensimmäisen työpaikan sahalta. Sitten hän tutustui Quesnellassa suomalaiseen pariskuntaan, jolla oli huoltoasema ja autokorjaamo. Isä ja äiti saivat työpaikan, joka vastasi heidän osaamistaan.

- Minä aloitin koulunkäynnin ja kieliopinnot. Koska kielenopettaja oli aasialainen, opin englantia hänen murteellaan.

Mykrät muuttivat neljä kertaa ensimmäisen vuoden aikana. Lopulta he siirtyivät Vancouveriin ja sieltä edelleen Ashcroftiin, jonne rakensivat ensimmäisen talon.

Puolisolla on linkkejä Italiaan

Pia on asunut Prince Georgen ja Vancouverin lisäksi myös Kelownassa. Nykyisin hänen vakituinen kotinsa on Calgaryssä.

- Nyt olen mieheni kanssa viettänyt puolitoista vuotta Meksikossa Tyynen meren rannalla sijaitsevassa Puerto Valartassa, kun olemme jo saavuttaneet eläkeiän. Tarkoitus on palata lähiaikoina Calgaryyn.

Pia on naimisissa Brittiläisessä Kolumbiassa sijaitsevassa Revelstoken kaupungissa syntyneen **Wayne Carachelon** kanssa. Hänen isänsä vanhemmat ovat tulleet Kanadaan Italiasta.

- Vanhimmalla pojallamme **Davidilla** (42) on kaksi poikaa **Kai** (17) ja **Atli** (16). Nuorimmalla pojalla **Ryanilla** (40) on tytär **Emilie** (9) ja poika **Nathan** (6).

Vuosien varrella Pia on toiminut muun muassa kaupankassana, tarjoilijana, leipomotyöntekijänä, kiinteistövälittäjänä ja auttanut miestään tämän yrityksessä.

- Suurin osa elämästäni on kuitenkin mennyt kotiäitinä ja mummona. Tunnen itseni etuoikeutetuksi, kun olen voinut pitää kaikista lapsenlapsistani huolta heti heidän syntymästään lähtien.

Karjalanpiirakoita jouluksi

Onnen hetkiä Pia ja hänen vanhempansa kokivat Prince Georgessa, kun he löysivät ensimmäisen kerran kaupan, jossa myytiin ruisleipää ja ruisjauhoja.

- Teimme heti ison satsin karjalanpiirakoita. Joissakin kaupungeissa kuten esimerkiksi Thunderbayssa on leipomo, josta voi ostaa karjalanpiirakoita. Ehkä oli Vancouverissakin, mutta en vain löytänyt sellaista.

Tänä jouluna Pia aikoo tehdä jouluksi karjalapiirakoita, itselleen riisipiirakoita ja Waynelle pyöreitä perunapiirakoita. Hän löysi sattumalta meksikolaiskaupungista kaupan, jonka valikoimassa oli USA:sta tuotua ruisjauhoa.

- Nautin kokkaamisesta, leivon pullia ja piirakoita, teen karjalanpaistia, kaalikääryleitä, lanttu-, porkkana- ja kalalaitikoita, paistan kalaa, teen vispipuuroa, lohikeittoa ja toscakakkuja. Pidän erityisesti kalasta. Nyt täällä Meksikossa syön paljon kalaa. Kaipaen kovasti Saimaan mureita muikkuja.

- Kanadassa asuessani tein usein spaghettia Waynen tädin reseptillä ja kokeilin muitakin italialaisia ruokia. Koska kotimme on aika suomalainen, ovat ruuatkin hyvin suomalaisia.

Suomelle valitaan kansallisruoka maan 100-vuotisjuhlien kunniaksi. Kahdentoista finalistin joukossa ovat muun muassa karjalanpiirakka ja karjalanpaisti.

- Ilman muuta karjalanpaisti ja piirakat pitää valita Suomen kansallisruoaksi. En olisi uskonut, että Italian ylpeys pizza on päässyt suomalaisten ruoka-aarteitten listalle. Eihän se ole suomalainen perinneruoka!

Toistakymmentä kertaa Suomessa

Pia Carachelo on käynyt alun toistakymmentä kertaa Suomessa ja suunnitteilla on uusia matkoja.

- Ensimmäisen kerran kävin Suomessa papan hautajaisissa Imatralla vuonna 1978. Viimeksi olin Suomessa **Suzanne**-serkkuni kanssa kaksi vuotta sitten. Useimmiten olen tehnyt matkan yksin.

Perheensä Pia on tuonut Suomen kerran, miehensä kanssa hän käynyt kaksi kertaa ja kerran hän oli isänsä kanssa.

Vuonna 1989 Pia, Wayne ja pojat kävivät myös Pietarissa, joka vielä siihen aikaan oli Leningrad.

- Olemme Waynen kanssa puhuneet muuttamisesta Suomeen, mutta se hankala toteuttaa. Wayne pitää kovasti Suomesta ja olisi valmis muuttamaan sinne, mutta Suomi on aika kallis maa asua eläkeläiselle.

- Wayne ymmärtää yllättävän paljon suomen kieltä. Kun vanhempani olivat elossa, hän kuuli sitä usein.

- Suomessa ei ole enää elossa montaa sukulaista, jotka tunsin siellä asuessani 1960-luvulla. Sukuun on tietysti syntynyt koko ajan uusia jäseniä, mutta he eivät ole minulle tuttuja.

- Emme ole käyneet muissa Euroopan maissa. Aina kun tulee mahdollisuus lähteä kaukomaille, sydän vie Suomeen, Pia sanoo.

Markku Summa, YTM, toimittaja, Karjala-lehden vakituinen avustaja

JOULUINEN TERVEHDYS ETIOPIASTA

Terveiset perheeltämme täältä Etiopiasta, jossa siis edelleen asumme ja työskentelemme. Nyt meillä on menossa kahdeksas vuosi ja jollain tapaa sitä voi jo sanoa kotiutuneensa tänne... Toki totuus on se, että mielialat vaihtelevat sykleittäin vieraan kulttuurin keskellä asuessa.

Palasimme Suomen kausilomalta elokuussa tänne Etiopiaan. Hieman yli kolmen kuukauden kotimaanjakso Suomessa oli työntäyteinen, mutta onneksi saimme myös lomailla. Pitkästä aikaa kävimme **Tanian** kotimaassa Ranskassa, jossa tapasimme Tanian sukulaisia. Lisäksi Suomessa tapasimme ystäviämme sekä sukulaisiamme. Kaikkien tuttujen ja tärkeiden ihmisten arvon ymmärtää parhaiten kun saa tavata heitä pitkästä aikaa!

Palattuamme tänne aloittivat lapset koulunsa kansainvälisessä kristillisessä koulussa, jossa he viihtyvät oikein hyvin. Useilla heistä on pitkät koulupäivät ja vielä koulupäivien jälkeen osa jää erilaisiin harrastuskerhoihin. Tällä viikolla on tiedossa lentopalloa, TaekWondoa sekä voimistelua.

Tanian vastuulla on nyt Kansanlähetyksen kummilapsiprojekteista huolehtiminen. Projektien kautta autetaan 440 lasta neljällä eri paikkakunnalla. Mika siirtyi uusiin tehtäviin syksyllä. Hän toimii tällä hetkellä Mekane Yesus kirkon, joka on maailman suurin luterilainen kirkko, diakoniatyön neuvonantajana.

Näin joulun alla odotamme jo kovasti tulevaa joulua, joka on perheelle tärkein vuotuinen juhla. Täällä käymme aattona joulukirkossa, jossa eri maista tulevat ihmiset laulavat itselleen tärkeitä joululauluja omalla äidinkielellään. Jollain tapaa tämä traditio koskettaa syvältä ja tuo muistoja Suomesta samoin kuin omista lapsuuden jouluista. Samalla ymmärtää sen, mikä merkitys yhteisellä uskolla on sukupolvien ketjussa.

Joulukirkon jälkeen aloitamme perheen joulun, johon on sekoittunut sekä suomalaista että ranskalaista traditiota Etiopialaisen tähtitaivaan alla. Syömme hyvää ruokaa, luemme jouluevankeliumin sekä toki avaamme lahjat. Täällä asuessamme toivomme myös aina, että meillä olisi sähköt ennen joulua, jotta joulu-kinkku olisi valmis ennen aattoa.

Hyvää ja siunattua joulua toivottaen,

Mika ja Tania Lehtinen perheineen, perhe 406 sukukirjassa, lapset Noah, Mateo, Natanael, Naomi ja Eden

AJATUKSENI JOULUYÖSSÄ

Pitelen pientä jouluseimeä kämmenelläni.

Tässä on joulun ihme, ajattelen. Äitinsä kapaloimassa vastasyntyneessä seimen lapsessa on kaikki, mitä jouluun tarvitsen.

”Sillä lapsi on tänään syntynyt meille, poika on annettu meille.”

Jeesus syntyi Jumalan lahjana jokaiselle meistä, sillä Jumala ei koskaan valikoi rakastaessaan.

Hän syntyi yltä päältä lapsenkinassa ja hänen äitinsä kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.

Synnyttyään hän tuoksui vastasyntyneeltä vauvalta ja oli samalla tavalla ihme, kuin jokainen ihmisen lapsi, samalla tavalla ihme, kuin jokainen Jumalan kuva. – Usein Jumalan voima näkyy kirkkaimmin juuri pienessä ja hauraassa.

Sytytän kynttilän ja katson kuopukseni kirkkaita silmiä. – Mitä sinä tiesit syntyneestä lapsestasi Maria?

Kun suutelit lastasi, suutelit Jumalan kasvoja. Tiesitkö sinä sen?

Luitko jo silloin lapsestasi, että hän on oleva ainut rauhan tuoja, Rauhan Ruhtinas?

– Jeesuksen antama rauha, mitä kaikkea se voi olla?

Mitä tai millaista Jeesuksen antama rauha on minulle tänä jouluna?

Polvistun eteesi ja otan sinut syliini joulunlapsi. Olen kaikkea sitä armoasi vailla, mikä kasvattaa minua elämään oikeamielisesti ja Jumalaa ja lähimmäistäni kunnioittaen. Olen kaikkea sitä armoasi vailla, mikä vapauttaa minut vääryydestä ja puhdistaa minut tekemään kaikin voimin hyvää.

Jeesuksen antama rauha tahtoo kertoa meille, että me olemme Jumalan kansa, joka voi tehdä kaikin voimin hyvää.

Jeesuksen antama rauha ei siis jätä meitä rauhaan, vaan laittaa meidät liikkeelle ja lähettää meidät rakastamaan.

Jeesuksen rauha on jotain, mitä sisin janoaa ja sielu etsii. Itselleni Kristuksen rauha on iloa siitä, että sielussani on sellainen olo, ettei elämästä enää koskaan tule puuttumaan mitään.

Kaikkein pienin on joulun suurin lahja. Hänessä on kaikki mitä jouluun ja elämään tarvitsen.

Tämä on se yö, jona ihmisen rauhan ikävä saa vastauksen.

”Suuri on hänen valtansa ja rauha on loputon.”

Anna Mykrä-Siljander, teologian kandidaatti, perhe 261 sukukirjassa

Kuva: Haminan seurakunnan joulukirkossa v. 2014 Anna-Katariina Mykrä-Siljander (s. 1976) neitsyt Marian roolissa sylissään nuorin poikansa Kaarlo Kosmos Siljander (s. 2014) Jeesuksen roolissa.

MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU

Yrjö Mykrä 70 vuotta

Kannaksen Mykrät -sukuseuran perustajajäseniin kuuluva **Yrjö Kalevi Mykrä**, s. 16.9.1946 Iisalmissa, vietti 70-vuotisjuhliansa 17.9.2016. Yrjö on **Johannes Mykrän** (1904–1970) poika [HIITOLA 2].

*Kiitos sukuseuralle muistamisesta!
Ykä 70 v.*

Jäsenten merkkipäivät 2017

50 vuotta	18.1.	Siitonen Tuija, Espoo	ANTREA	
	8.5.	Kuronen Minna	HIITOLA 1+2	
	21.12.	Kangasniemi Sari, Kirkkonummi	HIITOLA 1+2	
	14.6.	Mykrä Veli-Matti, Heinola	ANTREA	
	21.7.	Kangasniemi Sisko o.s. Mäntylä, Noormarkku.....	puoliso HIITOLA 1+2	
	22.7.	Mykrä Sakari, Noormarkku	HIITOLA 1+2	
	31.7.	Mykrä Eliisa, Vaasa	HIITOLA 2	
	23.8.	Lensu Anne-Maarit o.s. Mykrä, Lappeenranta	KIRVU	
	2.12.	Reunanen Jarkko, Panelia	puoliso ANTREA	
	60 vuotta	19.2.	Matikainen Timo, Lempäälä	puoliso HIITOLA 1+2
		9.3.	Mykrä Jaana o.s. Kallioniemi, Ruotsi	puoliso HIITOLA 1
		9.4.	Kangasniemi Kimmo, Pori	HIITOLA 1+2
27.6.		Mäkinen Kaija o.s. Soininen, Lahti.....	HIITOLA 2	
30.6.		Aaltonen Jukka, Salo	HIITOLA 1+2	
7.7.		Hämäläinen Arto, Ruokolahti	puoliso JÄÄSKI	
22.7.		Lehtinen Marjut o.s. Mykrä, Pori.....	HIITOLA 1+2	
22.8.		Riihimäki Liisa o.s. Kujansuu, Pomarkku	puoliso HIITOLA 1+2	
19.9.		Mykrä Aila, Ruokolahti	JÄÄSKI	
29.11.		Mykrä Kimmo, Kokkola	KIRVU	
70 vuotta	14.4.	Tura Tuula o.s. Komi, Kotka	HIITOLA 1+2	
	15.5.	Kaunismäki Pirjo, Rauma	HIITOLA 2	
	30.5.	Vesterinen Tuula, Espoo	HIITOLA 2	
	19.6.	Arousva Seija o.s. Heinonen, Pori.....	HIITOLA 2	
	19.6.	Mykrä Liisa o.s. Kohonen, Vantaa	HIITOLA 2	
	80 vuotta	27.1.	Mykrä Vuokko o.s. Vainionpää, Ruotsi.....	puoliso HIITOLA 1
85 vuotta	23.10.	Rönholm Martta o.s. Mykrä, Turku.....	HIITOLA 1+2	
90 vuotta	21.3.	Mykrä Elli o.s. Ojalainen, Heinola	ANTREA	
95 vuotta	6.6.	Ryösä Kerttu o.s. Mykrä, Tuusula	HIITOLA 2	
98 vuotta	8.10.	Mykrä Viljo, Pori	HIITOLA 2	

Sukuseura onnittelee sankareita

Kuolleita

- † **Sylvia Kaunismäki** (o.s. Mykrä), s. 19.10.1913 Hiitola. Kuoli 8.3.2016 ja siunattiin Porin Käppärän kappelissa 2.4.2016. Sylvi oli sukuseuran ensimmäinen kunniajäsen [HIITOLA 2]. Perhe 572 sukukirjassa.
- † **Juulia Laila Sinikka Laide**, s. 11.9.1997 Kaustinen. Kuoli liikenneonnettomuudessa 22.10.2016 Evijärvellä. Juulia oli Anna Vartion (o.s. Mykrä 1906–1987) tyttären pojan tyttären tytär [HIITOLA 2]. Perhe 439 sukukirjassa.
- † **Veijo Juhani Heinonen**, s. 3.6.1949 Pori. Kuoli vaikean sairauden uuvuttamana 29.11.2016 Porissa. Veijo oli Elvi Heinosen (o.s. Mykrä, s. 1925) poika [HIITOLA 2]. Perhe 419 sukukirjassa.

Sukuseura ottaa osaa omaisten suruun

Syntyneitä

- ★ **Marjut Mykrän** ja **Mikko Pukkilan** tytär, s. 7.1.2016 Pedersöre, sai kasteessa 14.2.2016 nimen **Elli Ilmi Kristiina Mykrä**. Marjut on Erkki Mykrän (1902–1972) pojan tytär [HIITOLA 2]. Perhe 354 sukukirjassa.
- ★ **Niko Erikssonin** ja **Riikka Grönlundin** tytär, s. 29.5.2016, sai nimen **Mette Alisa Eriksson**. Perheen muut lapset Otto ja Meea. Niko on Viljo Mykrän (s. 1919) tyttären poika [HIITOLA 2]. Perhe 580 sukukirjassa.
- ★ **Eeva Kuusiston** ja **Tuomas Pelamon** poika, s. 17.6.2016. Eeva on Viljo Mykrän (s. 1919) tyttären tytär [HIITOLA 2]. Perhe 576 sukukirjassa.
- ★ **Anna Erikssonin** ja **Jouni Niinison** poika, s. 25.6.2016, sai nimen **Max Mikael Niinisalo**. Anna on Viljo Mykrän (s. 1919) tyttären poika [HIITOLA 2]. Perhe 580 sukukirjassa.
- ★ **Viivi Luukkalan** ja **Martti Mäntysen** tytär, s. 5.7.2016, sai kasteessa 4.9.2016 nimen **Oscar Sisu Mäntynen**. Viivi on Terho Mykrän (1911–1944) pojan tyttären tyttären tytär [HIITOLA 2]. Perhe 367 sukukirjassa.
- ★ **Ville** ja **Leena Arousvan** poika, s. 3.10.2016, sai kasteessa nimen **Peetu Hannu Kasper Arousva**. Ville on Elvi Heinosen (s. 1925) tyttären poika [HIITOLA 2]. Perhe 417 sukukirjassa.

Sukuseura onnittelee perheitä

*Kuva vasemmalla: Elli Ilmi Kristiina Mykrä.
Kuva ylhäällä oikealla: Max Mikael Niinisalo.
Kuva alhaalla oikealla: 5 sukupolvea tyttöä.
Viivi Luukkalan sylissä Oscar Sisu Mäntynen.
Kuva alhaalla vasemmalla: Mette Alisa Eriksson.*

ILMOITUKSIA

Vuoden 2017 jäsenmaksusuoritukset

Sukuseuran varsinaisille jäsenille tullaan keväällä postittamaan jäsenmaksulomake saatekirjeineen. Maksulomakkeesta näet myös maksuhistoriasi. Muistathan maksaa vuotuisen jäsenmaksusi sekä mahdolliset puuttuvat suoritukset. Hallituksen periaatepäätöksen mukaisesti jäsenmaksunsa peräkkäisinä vuosina maksamatta jättäneet voidaan erottaa sukuseurasta. Henkilökohtaisen viitenumeron käyttäminen on myös suotavaa, sillä jokaisesta ilman viitettä olevasta maksusta seura joutuu maksamaan pankille tietyn summan.

Yhteydenotot tarvittaessa sukuseuran rahastonhoitajaan:
Jorma Mykrä, jorma.mykra[at]elisanet.fi, p. 0500-333710.

Tietoiskut sukututkijoille

Helsingin kaupungin suomenkielisessä työväenopistossa järjestettiin syksyllä 2016 erityisesti digitaalisesta sukututkimuksesta kiinnostuneille suunnattu laajahko avointen miniluentojen sarja. Luennoitsijana toimi Helsingin työväenopiston suunnittelijaopettaja KM **Juhana Mykrä**. Luentotaltioinnit ovat katsottavissa ja kuunneltavissa osoitteessa <http://bit.ly/tallenteita-hto>

Läh.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry
c/o Timo Mykrä
Hakapellonkatu 6 C 136
FI – 20540 TURKU